

рухна въ нозетѣ на арабския конь. Отдръпна се арапина и загледа стреснато, чудо му се видя това, дето стори Марко. Лицето му промѣни цвѣта си: отъ зелено стана бледо, жълто като вощеница. Уплаши се той, но се усмихна и каза:

— Прогнила стена — това чакала да я духнатъ.

Марко отговори просто, като че нищо не разбира:

— Друго не е чакала. Прогнила била!

— Тебе какъ те казватъ, юначе, попита сега арапа.

Царевичъ дръпна дългия си мустакъ, прозина се:

— Марко. На султана много здраве да носишъ и на Айкуна девойка. Да имъ кажешъ, че каквото съмъ обещалъ, ще го сторя.

Арапина отново промѣни цвѣта на лицето си. Не стърпя повече и тръгна. Когато вече приближаваше палата на султана, той дигна ржка и отбрати най-силни арапи. Каза нѣщо на главатаря имъ и пакъ тръгна. Стотѣ арапи се повърнаха и препуснаха право къмъ широката механа. Тѣ имаха заповѣдъ да хванатъ и убиятъ Марко, но въ механата не го намѣриха. Той бѣше изчезналъ. Видѣха само кръчмаря. Той броеше паритѣ, съ които Марко му бѣ заплатилъ пакоститѣ. Стотѣ арапи го стѣпкаха съ конетѣ си и препуснаха да настигнатъ другитѣ. Тѣ вече влизаха въ султановия дворецъ.

Султанъ Селимъ ги посрѣщаше на вратата. Въ градината бѣха наслагани трапези за тритѣ хиляди арапи. Тайно султана поръча да занесатъ вечеря и буйно вино на Марко. Слугитѣ се върнаха, безъ да го намѣрятъ. Султана побледнѣ отъ страхъ. Помисли,